

emlékezés

A létezés emlékezése. Az értelem, a lélek, a test, a sejtek, a zsigerek, az idegszálak emlékezése. Ha az ember emlékezik, az egész testével, szervezetével emlékezik. Az egyik szerv kiesése nem zárja ki az emlékezést. A racionális emlékezet gyengülése, kimaradása, megszűnése inkább leegyszerűsít. Úgy fölnézni egy ablakba, mintha sohasem állt volna ott valaki. Úgy kinézni az ablakon, mintha soha nem ment volna el alatta minden nap, ugyanabban az órában valaki. Mindenre újra és újra először pillantani. Mindent újra és újra először megnevezni.

- csak az izmok, a zsigerek emlékeznek: "Mert az izmok, a bőr, a hús, a zsigerek meglazulnak, megfonnyadnak, megszáradnak, de nem felejtnek. Játékukban éppen úgy benne van az első perc emléke, miként az utolsó pillanat halálos rezdülése."

az emlékező test (fájdalom, erotika)

- Az öregember megpróbált úgy látni, ahogy az öregasszony, úgy hallani, ahogy az öregasszony, ez azonban képtelenség volt. Mert miközben az öregember akaratlanul visszaemlékezett a meglátás és meghallás előtti pillanatban látottakra, hallottakra, az öregasszony mintha mindent előzetes emlék nélkül pillantott és hallott volna meg mindent. Legalábbis az emlékeik dimenziói nem fedték egymást. Hiszen az öregasszony is emlékezett, hol az idegeivel, hol a bőrével, hol a zsigereivel, az egyik dimenzió azonban, mondhatni a legfelső, az értelem, a ráció által vezérelt, megbomlott. (Két ember, az előzetes emlékezettartalmak különbözősége miatt egyébként sem láthatja és hallhatja ugyanazt. De mindaddig, amíg ugyanazokban a dimenziókban emlékeznek, közös térségben mozognak. Ha viszont az egyiknél hiányzik egy dimenzió, már nincsenek azonos térségben.) A szerelem fenntartásának egyik alapfeltétele, a közös pillanat, megszűnt számukra. **(Többszörösen nem igaz.)**

- a demenciának nincs emlékezete (nem igaz); én, idő és emlékezet nélküliség. Ha nincs idő, nincs emlékezet, és ahol nincs emlékezet, ott nincs történet. Az emlékezet akkordokon játszik az időben. Az írás sem az egyiket, sem a másikat nem tudja megjeleníteni. Az írás teljesen tökéletlen eszköz a létezés közvetlen kifejezésére. Az írás maga tehát ebből a szempontból érdektelen. Csakis a hatás érdekes. Ez az egyetlen értékmérő. (Amikor elnézünk a szöveg fölött). Amíg a szövegben vagyunk, csak egydimenziós a gondolkodásunk, egyetlen síkon mozgunk. Az agyban ugyanis létezik egyidejűség, akkord.

idő

- Az élet megszűnt folyamatnak lenni. Milliányi, hermetikusan önmagába zárt, összefüggés nélküli pillanat. Az idő csak egyetlen mértékegységet ismer: a pillanatot. A teremtmény kizárólag ebben létezik. A pillanatban nem létezik epika, történet.

- időpont, időegység nem fordul elő - egy perc = több óra; több óra = egy pillanat
ebéd után megyünk - az után értelmét nem fogta föl, de az evését igen, így aztán rögtön beleegyezett

-a múlt érzékelésének feltétele az emlékezet (?). A jövőé is?

halál

- Kivezeti oda, ahol mindig is boldog volt, de ahonnét most már nincs vissztérés.

- Az öregasszony arra kérte az öregembert, hogy ültesse fel és húzza el a szemközti ablak elől a függönyt. Az öregember még az ablaknál állt, amikor azt kérdezte az öregasszony, hogy tudja-e az öregember, hogy miért fekete a nap. Aztán már nem mondott többet, mert nyolc perccel később halott volt. (<= minden este leesett a hold)

- érezte leheletén a belső rothadást

Gehen

A kijárat ajtóra egy hegyet ábrázoló tapétát (melyik hegy? képleírás) ragasztott. Amikor rájön a mehetnek: nem lehet kimenni, hiszen hogyan tudnának átkelni egy ilyen hatalmas hegyen? Az egyik nap, ebéd után rosszul lett, nem akarta hagyni, hogy elvigye a mentő, a hegy miatt. Üvöltött, visított. Végül ráadták az irhabundáját és az irhakucsmáját, és így hagyta magát levinni. Kép: A bundás öregasszony a hordágyon, negyven fokos hőségben.

hazamegy hazaindul (bőrönd)

én

nem létezett az én; ha valamije fájt, akkor az öregasszony maga volt a fájdalom; ha evett, a töltekezés; ha lépett, a lépés, és az én ezen kívül rekedt. És miként nem létezett az én, ugyanígy nem létezett a te, az ő vagy a mi sem. Ezzel szemben a teljes paradigmásor ömlött össze benne egyetlen feszített tükrű, vulkánikus mélységű tengerszemmé, amelynek felszíne egyre ritkábban fodrozódott érintéstől, vagy egy hang, fény, szín rezgéshullámától, vagy a levegő hőmérsékletének változásától.

Az öregember külvilága az öregasszony volt és fordítva. Azzal a különbséggel, hogy az öregasszony az öregemberre is csak önmagában talált rá, önmagán kívül már nem ismerte föl többé. Ragaszkodását a puszta ösztön vezette

Az öregasszony ismerte az énjét, hiszen ha éhes volt, az "én" volt éhes, ha szomjas volt, az "én" volt szomjas, ha ott felejtette kezét a forró láboston, az "én" volt az, ami fájt. Ez az én azonban nem volt tartós, nem volt folyamatos, milliányi apró pont, mint egy pezsgőtabletta buborékjai, éppen mire a ráció ráismerhetett volna, fölbomlott, elpattant, beleolvadt a létezésbe, amelynek ő maga is részese volt, így viszont nem nyugtalanították sem az elmúlt, sem az eljövendő énjének a történetei, történései, hiszen azokhoz már vagy még semmi köze sem volt (nem nyugtalanították sem az elmúlt énjeivel történetek, sem azok a dolgok, amelyek majd eljövendő énjeivel esnek avagy eshetnek meg; nem ismerve az *eshetőség* érzetét). Ugyanakkor ez az én nem volt a sajátja, hiszen ha éhes volt, csupán a gyomra volt éhes, ha szomjas volt, csupán a torok volt szomjas, és ha megégette a kezét, csupán az ujján lévő bőr perzselődött meg. És ugyan a különböző kémiai és fizikai folyamatok továbbra is bejárták a maguk ilyenkor szokásos útját, tudata azonban már kívül állt az én és a külvilág hagyományos összefüggésein. Úgyis mondhatnánk, tudata leadta a folyamatos, szuverén és független én képzetét, nem volt rá többé szüksége, mert értelmében mindazok az erők eltűntek, felolvadtak, elbomlottak, amelyek táplálták a korábbi énjéről alkotott képzetét. És ez az állapot, a folyamatos, saját és független éntől megüresedett állapot valójában lesimította napjait, jóval egyszerűbbé téve tudatának közlekedéseit pl. a valóságos közlekedésnél, az egyik szobából a másikba, vagy a szobákból a mellékhelyiségekbe. Nem volt szüksége többé az én kuporgatására, ápolására, védelmezésére, és ezzel akadályok, csapdák ezrei hárultak el útja elől. Ezért biztos ösztönnel és a legcéltudatosabban törekedett az adott pillanatban testének vagy tudatának zavarodottságát elhárítani, ha ételt juttatott a gyomrába, folyadékot a torkába, és amint megszűnt a zavar, máris gondtalan volt, hiszen miként nem létezett az előző pillanat, ugyanúgy nem létezett a következő sem. Szorongani csak az adott pillanatban tudott, és csak az adott pillanat időtartamáig, amelynek objektív kiterjedése nem befolyásolta érzeteinek minőségét. Ha éhes volt, gyomorrá vált, ha szomjas, torokká, ha megégette az ujját, egy ujjbegynyi bőrfelületté, és a pillanat éppen addig tartott, amíg éhsége, szomjúsága vagy a kínja. Az időt csak az öregember mérte.

fájdalom

- ha valamije fáj, akkor az öregasszony maga volt a fájdalom
- zokni felvétel mint "performance" // részletes leírása a Nagy Mutatványnak. Reggel felébredt, de ahogy felült, mintha eltört volna a hátában valami - de fel kellett kelnie, és zoknit kellett vennie. Mitológiai küzdelem a fájdalommal, a mozdulatok megtételéért.
- kivilágosodott, elvékonyodott a bőre; belülről világított a hús, mintha minden egyes sejtet belülről kivilágítottak volna.
- minden pillanatban felnyögött, minden pillanatban új és végletes, még soha nem tapasztalt érzésnek és mindent maradéktalanul kitöltőnek élte meg a fájdalmat; a fájdalom minden pillanatot a pillanat teljes térfogatában, réstelen kitöltött, semmi rést, repedést nem hagyva menekülésre; a pillanat és minden egyes pillanat (nem folytonos, egymásra rakott; az egymásra rétegződő pillanatok, egymástól elszigeteltek ugyan, nem tudnak egymásról, de hordják az előző pillanatok súlyát, csupán a fizika tudja az előző pillanatok a növekvő súly által, a súly gyémánt keménységűvé préseli a pillanatot, végül már semmi sem tud áthatolni rajta, a végső ponton maga a fájdalom sem, ez a fájdalomérzés megszűnésének a pillanata, az eufória) **maga** volt a fájdalom, mert rajta kívül nem létezett más, maga a pillanat sem (az idő), csakis **kizárólag** a fájdalom (a fájdalom egydimenziós, önmaga érzetén kívül nem ismer mást, nem bocsát be mást), az érzés, a szenvedés, a kín; és miként nem létezett előző pillanat, ugyanígy nem volt következő pillanat sem; ilyenkor mozdulatlaná vált, elképesztően elvékonyodott, szinte áttetszővé vált a teste, minden egyes sejtje súlytalan, de nagy gyorsasággal rezgett, miközben belülről ernyőzött, homályos fény emelkedik fölfelé, kúszott át a húson a bőrre; belülről, egyenletesen kivilágított pauszpapír volta teste, és az apró, metronómszerűen ismétlődő nyögések ellenére is néma, a kozmikus mélységig néma, a férfinak innét kellett visszahoznia, tablettákkal, pirulákkal, csöppekkel, porokkal, tapasztokkal, mikor mi volt kéznél, de leginkább érintéssel, egyenként lesimítva a sejtekről a rossz fényt, végül hozzádöccentette homlokát a másik eljegecesedett, kintől elnyálkásodott homlokához, suttogott az arcára mindeféle hangokat vagy csak tátogott, mintha le akarná enni a félelmet, a kint, a fájdalmat a másik arcáról, bőréről, míg az öregasszony végül a testében dolgozó kémiai kohóktól és a kimerültségtől elaludt, beledőlve az öregember arcába, aki aztán hosszú ideig nem tudott mit kezdeni a tehetetlen testtel, és ha már nem tudta tartani, egyszerűen hagyta, hogy előreboruljon, le a földre, amennyire tudta, tartotta, fékezte a dőlést, rendszerint egészen szerencsésen sikerültek ezek a borulások, aztán maga is mellé ereszkedett, ha az öregasszony éppen nem rántotta máris magával, és így aludtak egymáson, egymásban a földön, míg újra erőre nem kapott és folytathatta napot, vagyis tehetette azt, amit az egyszerűség kedvéért maga is csak folytatásnak nevezett.

szcéna

Baleset (itt rosszul)

Az öregember úgy gondolta (úgy mérte fel a helyzetet), hogy az öregasszony nincs halálos veszélyben, de az út, amelyet bejár, a halál útja. A bizonyosság pillanata, amelyet az ember a halála pillanatában (is) érez. (A halál pillanata az egyetlen bizonyos pillanat életünkben. A saját haláloméppen úgy, mint a másiké, ha ezt a pillanatot magunk is átéljük. Ezáltal a bizonyosság pillanata megsokszorozódhat...) Ahogy a síversenyek előtt lesiklik néhány "vorlaeufer". Az út azonos, itt azonban nincs tét. Ez megfosztja majd a következő pillanatot a végső drámaiságtól, ugyanakkor jobban megfigyelhetővé teszi. Kiveri a homlokát a hideg veríték, a bőre megszederjesedett (nyálka), feje, végtagjai erőtlen csüngtek, bevizel. Ha nem hívta volna folyamatosan (szólongatta), áthúzták volna a másik oldalra (átúsztott, átsiklott; ahogy egy víz tetején lebegő, mozdulatlan testet viszi az áramlat). A néven nevezés, a megszólítás mint újraélesztés. (Tekintete olyan volt, mint aki nagyon messziről érkezett, és csak pillanatokra marad) --- az öregember úgy gondolta, ameddig - ha csak pillanatokra is - meg tud állapodni a dolgoknál, néven tudja nevezni őket, és a

megnevezett, akár tárgy, személy vagy pusztán egy érzés, valamilyen módon válaszol a névre, addig megtarthatja.

A megszólítás, néven nevezés, a szólongatás jelentősége: ha nem látja, állandóan szólongatja. Voltak jobb, voltak rosszabb napok. Rosszabb napokon még a WC-ajtó elől sem tágitott, és szakadatlan szólongatta az öregembert. Ha viszont az öregember ilyenkor énekelni kezdett, azonnal abbahagyta, és ha ismerte a dalt, együtténekeltek, és gyakran jobban emlékezett a dalszövegre, mint az öregember. Néha napokon keresztül csak ebben a formában volt képes teljes mondatokat alkotni.

Az egyik délelőtt az öregembernek különböző papírügyeit kellett intéznie. Ezek, az öregember által hosszú ideje csak papírügyeknek nevezett, közelebbről nem pontosan meghatározható elintéznivalók, néha érthető módon összetorlódtak, és ilyenkor az öregember átvonult a lakás tér felőli oldalába, és - már csak megszokásból is - kizárólag itt bonyolította le a papírügyeket. Ha csak néhány nap választotta el két adminisztrációs tevékenység elvégzését, akkor is az első percekben mint egy idegen tájon matatott az asztallapon, nehezen tájékozódott a különböző szerszámok és kellékek között. Aztán idővel mindig belemelegedett az elfoglaltságba, és ha az öregasszony elszunyokált reggeli után a konyhában, vagy valami oly mértékben betöltötte látókörét, hogy nem tűnt föl neki az öregember távolléte, szerencsésen még aznap be tudta fejezni a leghalaszthatatlanabbnak ítélt tennivalókat. Bár ezek, valójában, nem a papírmunkák közül kerültek ki, és ezt tudta maga is. Így bármikor, minden nehézség nélkül meg tudta szakítani a tevékenységét. Azon a délelőttön azonban, a megszokottnál is gyakrabban kellett így cselekednie. Az öregasszony ugyanis a reggeli után szinte azonnal felfedezte az öregember távollétét. Az öregember hallotta, amint az öregasszony fel-alácsoszog a konyhában, huzogatja a ruháját, enyhén éneklő hangon különböző szavakat, szótagokat intonál, ez azonban nem zavarta, pontosan tudta, hogy melyik az a zörej, amelyre mozdulnia kell. Az öregasszony azonban hamarosan apró, erőtlen mozdulatokkal belökdöste a szinte teljesen behajtott ajtót, és alul meztelenül becsoszogott a szobába, egészen az öregember székéig, és megállt előtte. Az öregember enyhén feléfordult, alig érintve a sárgásbarna bőrt megpaskolta az öregasszony combtövét, és azt mondta neki, hogy most nem lehet. Az öregasszony egyenesen elnézett a feje felett, aztán kiment. Az öregember befejezte az éppen megszakított adminisztrációs műveletet, és az öregasszony után ment. Az öregasszony a konyhában ült, az asztalnál, és csendesen sirdogált. Az öregember megcirógatta a feje tetejét, felöltöztette és visszament a szobába. Aznap azonban nem sokra jutott, mert az öregasszony még kétszer meglátogatta az íróasztalnál, így háromszor kellett hosszabb időre megszakítania a tevékenységét, mert az öltöztetés, ha csak néhány ruhadarabról volt is szó, mindig egy körülményes procedúra. Az öregasszony viszont minden alkalommal vidáman kacarászott a konyhaasztalnál, és miután felöltözött, mind a háromszor reggelit kért. Aztán hirtelen mély és hosszú álomba zuhant, nyilván a kimerültségtől. Az öregembernek akkor már nem volt kedve visszamenni a szobába, így hát ott maradt a hortyogó öregasszony mellett, kezét a kezén tartva, mintha csak ott felejtette volna.

Az egyik este, miközben az öregember aludt a TV előtt, átöltözött, teljesen egyedül utcai ruhát vett. Amikor felrázta az öregembert, az először azt hitte, hogy álmodik, hiszen az öregasszonyt már régóta öltöztetni kellett, vagy ha egyedül a szobában rájött az öltözhethetnék, össze-vissza húzta magára a legkülönbélebb ruhadarabokat. Most viszont nemcsak jól vett fel mindent, hanem még az évszaknak megfelelően is, noha hónapok óta nem volt kint, és szemmel láthatóan a legcsekélyebb jelét sem mutatta annak, hogy bármiféle tudomása lenne a lakáson kívüli világról. Szolgálatba kell mennie, mondta. Szolgálatba? Egy pillanatra nem értette az öregembert, miről beszél, aztán felfogta. Az öregasszony megmakacsolta magát, aztán a férfi azt mondta, jó, ez a kabát nem áll jól neki, vegye fel a másikat, elvégre is már hosszú ideje nem volt szolgálatban, régen nem látták. Az öregasszony beleegyezik, kimegy, mikor visszajön, azt mondja neki az öregember, telefonált a főnöke, hogy otthoni telefonügyeletre osztották be. Megnyugszik,

levetkőzik, és odaül a telefon mellé. Hamarosan elalszik, az öregember megnézi a filmet, aztán szépen lefekteti, minden probléma nélkül.

Analóg: füzet kell neki, mert kezdődik az iskola. Valamilyen ürüggyel kiküldi, telefonált az igazgató, hogy magántanuló lehet. Mindjárt jön a tanár, aki tanítani fogja. (túl közhelyes példák.)

... Vacsora után félrefordult, arca elkomorodott, lassan széjjelfutott rajta millió hajszáltrepedés, aztán valószínűtlenül lassan peregni kezdett felülről lefelé, a semmiből a semmibe. (csillagpor - nem emlékezik, de millióévek emlékét hordja magában)... Az öregember rátette a kezét a kezére, súlytalan, csak épp annyira, hogy érezze a bőr melegét, újra keringeni kezdjen a testben a nedvesség, hogy újra megtapadhassanak a sejtek, újra épülhessenek a vonások, a hajlatok, az árkok, a domborulatok. Lassan érezni kezdte, ahogy a melegség visszaáramlik. Fölnézett és újra volt tekintete, fénye, árnyalata a bőrnek, ajkaiba visszaáramlott a vér, és mintha csak egy pillanatra fordult volna el, nem pedig a világegyetem legtávolabbi pontjáról tért volna vissza, szinte vidáman, majdhogynem pajkosan azt kérdezte: mikor eszünk? Hamarosan, mondta az öregember, de addigra már az ablaküvegre futott fel a tekintete, és félrebillentett fejjel figyelte az üvegen csúszkáló árnyékokat.

Még valami volt, amihez nem tudott hozzászólni. (Valamikor a szöveg közepe táján, mintegy spontán folytatásaként a kezdő jelenetnek. Ez az "egyébként" felütés akár módszer is lehet.) Teljes testével töltekezik, animális falánksággal. Még le sem nyelte a félig rágott ételt, máris hatalmasra tátotta a száját, és lapátolta bele az újabb adagot. Az öregember igyekezett evés közben nem ránézni. Persze átülhetett volna az asztal másik oldalára is, mellé, hogy ne szemtől szembe egyenek, de ez az eshetőség szinte eszébe sem jutott, hiszen mindig így étkeztek. Néha, szórakozott pillanataiban azonban, az öregasszonyon felejtette tekintetét, de csak mint egy tárgyat, holt rátétet. Ha viszont az öregasszony újra eltátotta teli száját, menten elszörnyedve pillantotta meg a hamis fogakkal szétnyomkodott, nyáltól elzselésedett, a szájüregben lassan forgoló sűrű, friss hányadékhoz hasonló masszát.

Az öregasszony nemigen vett tudomást környezetéről, valójában nem is volt környezete, pontosabban fogalmazva az öregember volt a környezete, mint az öregembernek az öregasszony. Az öregember persze rendszeresen érintkezni kényszerült a hagyományos szemlélettel környezetének tekinthető tárgyakkal és személyekkel, ezek az érintkezések azonban, mondhatni, élete mellett bonyolódtak le. Csak kivételesen ritka alkalmakkor volt részese maga is egy eseménynek, mint például amikor az egyik reggelen az erkélyajtó tövében megjelent egy apró rovar, amelynek nem csupán észlelése, de megjelenése is merő képtelenség volt, ugyanis az öregember még mindig gyakorlott szemé menten felismerte az életét zavartalanul beteljesítő rovar fajtáját, amelyet a rovarkatározó szakirodalom már hosszú ideje csak a kihalt fajták között tart számon.

Nem volt szorulása, de a szokásosnál jobban megteltek a belei. Csak akkor tudott WC-re menni, ha a belek telítettsége elért egy bizonyos szintet. Tulajdonképpen már egy nappal túl volt a rendszerint elégséges szinten, így nagyobb súlyt horodtt, nagyobb tömeg nyomta szét belülről. Nem feszítette, csak tompán, folyamatosan nyomta. Reggel arra ébredt, hogy merevedése van. Nem erős, és nem tartós, de meglepte. Először azt hitte, vizelnie kell, de nem volt inger. Felkelt, szokásos teendő, reggeli után viszonylag gyorsan székelési inger. Megnyomta, rögtön érezte, hogy egy nagyobb, összefüggő massa tolódik előre, lefelé, furcsa nyomás a vese alatt, nem a has, hanem inkább az oldala felé, az altestben, ezzel egyidejűleg, közvetlenül mielőtt az ürülék elhagyta volna a végbélnyílást, érezte, hogy valami végigcsúszik a húgycsőben. Hüvelyk- és mutatóujjával a makk tövénél megfogta a hímtagját, és a húgycsőnyílást maga felé fordítva, kiemelte lábai közül. A nyílásban egy kövér, sűrű, a tejnél valamivel sötétebb árnyalatú spermacsepp remegett. Az

öregember egy pillanatra meglepődött. Letépett egy szelvény WC-papírt, és kitörölte a nyílásból a spermacseppet.

Az utóbbi hetekben megfigyelte, hogy az öregasszony arcát bizonyos álmok fénytelen celofánnal vonják be, és úgy érezte, minél tovább terül szét az arcon ez a celofán, annál inkább elhalványul alatta az arc, mintha lassan, láthatatlan nyílásokon (repedéseken) befelé peregnének a vonások. Ha sokáig nézte, nem is látott mást, csak a párnahuzaton vagy a fotel háttámláján fejmagasságban hártyvékonyan szétterülő, szürkés celofánt. Ilyenkor az első alkalmasnak látszó pillanatban megérintette az öregasszonyt, éppen csak annyira, hogy leolvadjon arcáról a celofán, de ne kelljen visszatérnie az ébredésbe. Az öregasszony, eltekintve bizonyos időközönként rátörő éjszakai bolyongásaitól, mélyen és kitartóan tudott aludni. Az egyik reggelen már olyan hosszan belealudt a napba, hogy az öregember mégiscsak úgy döntött, rányítja az ajtót. Amikor belépett a szobába, azonnal észrevette, hogy az öregasszony megint lemászott az ágyról, és az ajtóval háttal, szemben az ablakkal, hanyatt fekszik a szőnyegen. Szokása szerint magával húzta a párnáját és a takaróját is, és ezúttal szabályosan megvetette magának a fekhelyét. Az öregember csak a párnán kissé fölgyűrődött, hamúsín hajcsomókat látta hátulról, ezért óvatosan mellé került, hogy lássa, alszike, mielőtt megszólítaná. Az öregasszony egyenesen, két kezét szorosan a teste mellett, a takarón nyugtatva feküdt. Vonásai teljesen simák voltak, két arca beesett a fogak nélküli arcüregbe, szemgolyói olyan mélyen lesüllyedtek a szemüregbe, hogy szemöldöksontjai boltívként hajlottak a szemhéjak fölé. Ar orrcimpák teljesen belappadtak, amitől az orr elhegyesedve szinte beleszúrt a levegőbe. A takaró teljesen mozdulatlanul borította be a fekvő testet. Az öregember kissé elbizonytalanodott és nehézkesen féltérde ereszkedett, hogy közelebről megvizsgálhassa az öregasszony arcát. Noha talán az lett volna ilyen helyzetben a legésszerűbb, ha megérinti az öregasszony kézfejét, ezt azonban nem akarta, nehogy mégis megriassa az álmából. Kissé előrehajtotta a fejét, a másik arca fölé, mire lassan, vissza-visszacsúsztatva felvonódtak az öregasszony szemhéjai. Két apró, vizenyős, sekély árok, pupilla nélkül, az írisz és a szembogár szürke körvonalai csak percek múltán kezdtek feltisztulni, hamarosan ráismert az öregemberre is, és ettől még gyorsabban ülepedni kezdett a zavarodottság. Még mindig nem volt visszavonhatatlanul a tudatában, hogy hol van, de azt már pontosan érezte, hogy ahol van, az meleg és nem kellemetlen, mire megnyílt, fekete szájjal mosolyogni kezdett. Az öregember mélyebbre hajolt, rátette ajkát a hajszálvékonyan berepedezett ajkakra, érezte a repedések szélén felmeredő, parányi nyálkahártya szállak száraz szúrását, és szinte még le sem vette ajkát a másik ajkairól, úgy kívánt megkönnyebbülten és valószínűleg a megszokottnál egy árnyalattal hangosabban jó reggelt, és már sorolta is a mindenféle tennivalókat. Ez ilyenkor nagyon fontos volt, közvetlenül az ébredés után sosem szabadott az öregasszonyt elnegedni, mert akkor csak egész délelőtt csüggedten roskadozott a székből, és mindkettőjük napját ellehetlenítette a félbemaradt ébredés.

Az öregasszony nagyon szerette, ha az öregember olvasott neki. Az öregembernek volt egy szövege, azt olvastatta neki mindig, hol hangosabban, hol halkabban, egyenletes tempóban. Nincs idézet; nincs kimondva, hogy mi a szöveg. Mindig ugyanaz. (<= M.Klein, másolás, ugyanazt a szöveget másolta). A szöveg egyetlen, szakadatlan áramlás, talán csak egyetlen, végtelenül ismétlődő mondat, szó, hang, zúgás, rezgés (tremor); egy idő után egyenletes, monoton zúgás, mindkettő, hol az egyik, hol a másik andalodott bele; mind a ketten elaludtak, ott ültek, megdölvén, hortyogva a szobában, az előregedett lámpák egyenetlen, hálósan alácsüngő homályában, és e gyanús fényben, meggyűrődött ruháikban, az elengedett izmuktól kifordult vétagokkal, félrecsúszott vonásokkal, mint két megviselt, kissé beszeszelt hajléktalan.... Az öregasszony szerette, ha az öregember olvasott neki. Szerette az áramlást, a mondatok, szavak, hangok áramlását, az azonosan sorjázó pillanatok "fehér szárnycsapásait" (Pound), ahogy a felkavart atomok lebegve, úszva peregték vissza a légből; az öregasszony ebből lélegzett (feldúsított levegő); tudata felszínén a hártyavékony létezés úgy áramlott, miként a lég a levegőben, víz a tengerben, emlékezet nélküli azonosságban... A hang elementáris szükséglete

volt az öregasszonynak, talán mert ezáltal ösztönösen meggyőződhetett arról, hogy él, vagyis nem halott, mert aki beszél, az nem halott, de az sem, aki hallgatja (hallgatni képes) a másikat... Valójában minden egyes megszólalás megbizonyosodás a "nem vagyok halott" érzésről. (Ugyanígy az érintés. A dialógus két formája. Hangokkal és tapintással.) A hallgatás halálgyakorlat... Azokon a napokon, amikor sokat tudott beszélni (mint egy gyerek), nyugodtabb, kiegyensúlyozottabb volt. A depresszív órákból ki kellett beszélni... Az utolsó napokban arra kérte az öregembert, pillantással, gesztussal, hogy ne olvasson. És a csendben pontosan ugyanaz a nyugalom simult végig az arcán, mint korábban, a szöveg hallgatásakor. Ahogy akkor értette a hangokat - vagy csupán egyetlen hangot -, most ugyanígy értette a csendet. Ahogyan akkor elhelyezkedett a zengésben, most ugyanígy elhelyezkedett a csendben. Ahogy akkor közelebb volt a hanghoz, most közelebb volt a csendhez. Viselkedése csalhatatlan arányérzékről tanúskodott, és ebben a folyamatban a legcsekélyebb szerepet sem játszott, hogy az adott pillanatban szekundált-e viselkedéséhez az úgynevezett értelem vagy sem. A hangzó meditáció puhán belenőtt a hang nélküli meditációba.

Befejezés

"Akkor én előre megyek" (előtte arra kérte az öregembert, hogy ültesse fel, az ablakkal szemben) - túl "drámai" a beállítás.

Hetek óta nem szólalt meg... Reggel megállt az öregember mellett, ránézett, és azt mondta: Akkor én most előremegyek. És kedves, gyermekin kérdő, mintegy beleegyezést váró tekintettel az öregemberre nézett. Az öregember egy pillanatra megállt két mozdulat közben, talán meglepte az öregasszony napok óta nem hallott hangja, aztán feléfordult, kézfejjével megsimította az öregasszony arcát, és kétszer, háromszor aprót bolíntott.

Marionett a TV-ben. Előrehajolt, kinyújtotta a balkezét, és mindkét kezével, hüvelyk- és mutatóujjával meg-megsodorta a levegőt.

Azt mesélte a szomszédasszonynak, hogy egy luk van a fejében, és azon keresztül szivárog kifelé.

minden éjszaka jön egy fekete ember, és kiveszi a szemét.

a ház előtti utcai lámpára azt mondja: tudja, hogy minden este leesik a hold; látja. Emlékezik.

Van egy bőrröndje, állandóan azt csomagolja ki-be. Néha az ágya mellé készíti. Máskor meg elfelejti, és azt kérdezi: Ki van itt? vagy: Megérkezett a papa. A papa? Ó. Ott a bőrröndje az ágya mellett. stb. Keresés.

Nem hajlandó kimenni a fürdőszobába. Ott ül egy madár. Az öregember (letakarja) leszereli a tükröt, attól kezdve kimegy. a tükör szerepe

madár ül a mellén (perui madár => háló H48)

ha sötétbe lép, megáll, és nem megy tovább. Ha az öregember észreveszi, felgyújtja a villanyt, akkor tovább megy. Ha sötét marad, nem mozdul, álldogál, leül a földre, lefekszik, elalszik.

Felült az üvegasztalra és vizelt. Az üveglapon szétfutó vizelet. Nem érezte az üveg hidegét, mert még mielőtt ráült volna, már vizelt, így mintegy beleült a jóleső melegségbe.

Az öregember megszédült, lesüllyedt a vér a fejéből... (hullafolt). Az öregasszony megjelent az ajtóban, mintha csodálkozna, egyre közelebb lép, arcuk egymagasságban, fürkészi az arcot, bőrük összeér, ajkával érinti a bőrt, az ajkával tapogatja le, amikor az öregember ajkához ér, egy pillanatra

megáll, apró érintésekkel tapogatja végig, mintha le akarna enni róla valamit, leenni, lelegelni a fájdalmat.

ruhát az elszíneződések szerint váltott. Gatyát, ha elől sárgás vagy hátul barnás kenődések foltjai voltak; inget, ha a galléron kékes-fekete csík jelent meg.

hangtalan, bugyborékos szellentés - nadrágjába nyúl, ujjával megérinti a végbelét, aztán megszagolja az ujját, hogy nem történt-e baj

zöld szemű; az írisz, bizonyos pillanatokban olyan tiszta volt és mélységesen zöld, hogy az idő kezdetéig lehetett vissza/fölúszni benne. Máskor meg különböző színű (valójában nem volt színük), zavaros folyadékok úsztak át rajta, nem a felszínen, valamivel alatta.

állandóan hallja, félálomban, ahogy a lakás különböző pontjain húzogatja a fiókokat. Gyakran akkor is hallotta ezt a hangot, ha az öregasszony ott szuszogott mellette.

érintés = kéz a kezét; kéz az arcot; szemet, szemhéjat; homlok a homlokot; ajak az arcot; az öregasszony megérintette az öregember arcát, ujaival bejárta, mintegy újraformázta az egész arcot

Félelem. Az öregember fölé hajolt, az öregasszony nem nyitotta ki a szemét, mintha formázná kezével az arcot, két kezének középső ujaival bejárja az öregember arcát

minden este fölvette a gyöngyeit

vegyes

Nem hipertext, töredék, "talány". Egyszerűen elbeszélés. Az elbeszélő hang, mintha az ember a halála előtti percben elkezdené egy "történetet", nyugodtan, egyenletesen fűzve egymásba a mondatokat, aztán egyre lassabb és halkabb lesz a folyam, míg végül abbamarad. Addig elbeszélés volt, onnantól történet. (Mert az ember a halál pillanatában válik történetté. A történet, ami az emberben meghalt.) Ahogy szétterjed a test a fizikai környezetben, ugyanígy terjed szét a szellem, az átélt sors, a biográfia (stb) a fikcióban, a fikcionális környezetben. És ezt a szétterjedést nevezzük történetnek / a szétterjedés a történetben nyilvánul meg.

Un homme et une femme - Egy férfi és egy nő

a meghalás, a szerelem és a demencia "kémiaja". Mind a három: (fel)bomlás, összeolvadás, az én-és önértés feladása.

mindenen meghatódott, ami a létezésre emlékeztette

mi történik a nap kihunyása utáni nyolc percben (cím: nyolc perc)

fekete és fehér mosdókesztyű

a zenei emlékezet működik

a cselekedetek, mondatok stb. ismétlése; az ismétlés szerepe

"das gehen" / Séta ; rejtés

egyidejűség (egyetlen folyam); nincs elbeszélés, történetmondás

egy esetleges tagolás:

reggel, szerelem (arc-közösülés), kolera, halál (marionett, a szálak szét/elsodrása), este (akkor én most előre megyek ::vagy:: postmortem?)

a három dimenzió valójában egy: szerelem, betegség (szenvedés), halál. Három, egymásba fűzött kör; a körök lapjai, részben, fedik egymást. Hol érnek össze a dimenziók? Pl. téboly, elárasztottság stb.

a szcénák kulcsszavai:

vagy: stációk (14) - túl teatrális

Én, idő, emlékezet - csupa fikció. Metafóra. Tehetetlenség. Tökéletlenség. Semmi mély értelme a nyelvnek. Pusztán kommunikációs eszköz, hogy zsömlét tudjak venni a péknél. Heidegger semmivel sem mondott többet a lét, a létezés lényegéről, mint az a mondat, hogy "Kérek három sajtos zsömlét." Ezért a módszer: pusztán leírás, értelmezés, kommentár, *irodalom* nélkül. Leírás, mint egy anamnézis: a fizikai és a pszichikai test megnyilvánulásai.

elveszíti a test a titkait (fizikai kiszolgáltatottság)

a levegő atomjaira (porszemek) rávetülő 3D képek. Mintha az atomok belülről lennének kivilágítva.

reszketés - a világteremtő és a világpusztító

az öregség szaga / a halál szaga (émelyítő íze) - ultrageruch

az öregember környezete az öregasszony és fordítva

sosincs föld (rög) az ember lába alatt (lakás/város)

a fizikai meghalás fokozatai még az életben

teljesen hermetikus világ: nincs kint. Ha kinéz az ablakon, csak befelé lát. A képek tükröződés. Ugyanígy, ha csöngetnek: a belső világból érkeznek a látogatók. De ezek nem emlékek, hanem egy időn kívüli dimenzió matricái.

a lét és a nem-lét egyetlen, folyamatos körvonal, pusztán egy hajszálvékony, áthatolhatatlan lemezzel kettéválasztva. Ha bizonyos fizikai, kémiai és szellemi energiák összesűrűsödésének hatására egy pillanatra kilökődik a lemez a két felől egymás felé tartó körvonal közül, vagyis a körvonal összeér, "rövidre zár", akkor történik meg a születés és a halál misztériuma. A rövidebb zárás pillanatában visszazuhan a lemez, és újra áthatolhatatlanul ketté válsztja a körvonalat, vagyis a létet és a nem-létet. (Az öregember tudta: Csak azt tenni, amit képtelenség nem megtenni, és azt nem megtenni, amit képtelenség megtenni - ez a haldoklás.)

Az öregembert mindig is mélységes sajnálattal töltötte el, hogy az ember csupán kétszer kerül az életben abba a helyzetbe, hogy kizárólag azt teszi, amit képtelen nem megtenni, és azt nem teszi meg, amit képtelen megtenni.

Az öregasszony nem emlékezik; nincs "életről való emlékezete", "létezésstudata" a hagyományos értelemben, tehát nincs halálfélelme sem. Vagy ha van: **mi** fél?

a test fürkészése (bőr alatti izmok)

nincs hely, csak helyzet

módszer

csak jelzésekben fel-felbukkanó előélet, az viszont viszonylag teljes; megtervezni: pl. papírmunka, maceszgombóc, bunda, rovar. A múlt soha sem emlék, hanem jelzés.

nem a szokásos zsidó-keresztény-nyugati életellenes öngyűlölet és acsarkodás; a majdnem giccs és a fizikai brutalitás váltakozása

Kulcsszavak

sóvárgás, szorongás (várakozás 1. mint szorongás 2. a Ji King értelmében, mint bölcsesség, nyugalom), elárasztottság (rejtőzés, rejtőzködés), megindultság (telítettség), hisztéria (furioso), egyesülés, téboly/tébolyodottság, féltékenység

érintés, fürkészás, elárasztottság (fizikai), a telítettség aspektusa, hisztéria (furioso), egyesülés, bolyongás

Sorsát a szívünkön viseljük!
Hogy Ön is elégedett legyen -
Nincs "felvezető" történet!

LK=Leistungskomplexe

LK Nr.	Leistungsbezeichnung	Leist.-Preis	Punkte
1	Erstbesuch	21,00 €	600
2	Folgebesuch	10,50 €	300
3	Kleine Grundpflege	7,70 €	220
4	Große Grundpflege	12,60 €	360
5	Große Grundpflege II	15,75 €	450
6	Kämmen und Rasieren	2,45 €	70
7	Hilfen beim An- u. Ausziehen von Kompressionsstrümpfen	2,28 €	65
8	Hilfe beim Aufsuchen und Verlassen des Bettes (nur mit Grundpflege)	1,75 €	50
9	Hilfe beim Aufsuchen und Verlassen des Bettes	3,50 €	100
10	Spezielle Lagerung (nur mit Grundpflege)	3,50 €	100
11	Spezielle Lagerung	7,00 €	200
12	Einfache Hilfe bei der Nahrungsaufnahme	3,50 €	100
13	Umfangreiche Hilfe bei der Nahrungsaufnahme	10,50 €	300
14	Verabreichung von Sondenkost	3,50 €	100
15	Ergänzenden Hilfe bei Ausscheidungen (nur mit Grundpflege)	2,80 €	80
16	Umfangreiche Hilfe bei Ausscheidungen	7,00 €	200
17	Hilfe beim Verlassen/Aufsuchen der Wohnung	2,80 €	80
18	Begleitung bei Aktivitäten	21,00 €	600
19	Beheizen der Wohnung (je angefangende 10 min.)	2,80 €	80
19	Aufräumen und Reinigen der Wohnung (je angefangende 10 min.)	2,80 €	80
19	Pflege der Wäsche und Kleidung (je angefangende 10 min.)	2,80 €	80
19	Einkaufen (je angefangende 10 min.)	2,80 €	80
19	Vor- und Zubereiten von Mahlzeiten (je angefangende 10 min.)	2,80 €	80
20	Pflegeeinsätze nach § 37,3, SGB XI		
	Stufe I und II	16,00 €	
	Sufe III	26,00 €	

21	Wegepauschalen	
	1 a 06:00 - 20:00 Uhr	3,18 €
	1 b 20:00 - 06:00 Uhr	6,36 €
	50% Regelung bei zeitgleicher Leistung SGB V	
	1 c 06:00 - 20:00 Uhr	1,59 €
	1 d 20:00 - 06:00 Uhr	3,18 €
LK	Leistungsbezeichnung	Preis
6.1	Absaugen der oberen Luftwege	5,39 €
7.0	Anleitung zur Behandlungspflege	
8.0	Bedienung des Beatmungsgerätes	
9.0	Blasenspülung	3,47 €
10.0	Blutdruckmessung	2,14 €
11.0	Blutzuckermessung	2,14 €
6.2	Bronchialtoilette	5,39 €
12.0	Dekubitusbehandlung	6,20 €
26.4	Dermatologisches Bad	2,72 €
13.0	Drainagen	2,77 €
14.1	Einlauf	6,41 €
26.1	Einreibung	2,72 €
15.0	Flüssigkeitsbilanzierung	2,77 €
2 bis 5	Häusliche Krankenpflege §37.1	24,56 €
32.1	Höchstbetrag je Einsatz	15,49 €
32.2	Höchstwert mit Pos. 26.3/31.2/31.4	20,00 €
16.0	Infusion	5,39 €
17.0	Inhalation	2,72 €
18.0	Injektion	3,53 €
19.0	Injektion, Richten von	1,07 €
20.0	Instillation	3,47 €
23.0	Katheterisierung	6,73 €
14.2	Klysma / Klistier	3,21 €
31.5	Kompressionsstrümpfe Kl. II	3,00 €
31.3	Kompressionverband	4,66 €
31.4	Kompressionsverband mit Wundversorgung	10,08 €
21.0	Kälteträger	1,39 €
25.0	Magensonde	5,50 €
30.0	Pflege Venenkatherter / Porth	4,66 €
26.3	Richten Medi 7 Box	7,84 €
28.0	Strombehandlung	5,55 €
31.6	Stützverband anlegen	4,66 €
26.2	Verabreichung von Medikamenten	2,72 €
31.2	Verband einschl. Bad/Spülung	10,08 €
31.1	Verband	4,66 €
22.0	Verband sup. Blasenkatheter	3,33 €
27.0	Versorgung bei PEG	
29.0	Wechsel / Pflege Trachialkanüle	5,39 €
33.1	Wegepauschale	3,21 €
33.2	Wegepauschale 1/2	1,61 €
36.1	Wegepauschale Betreutes Wohnen	1,50 €
36.2	Wegepauschale Betreutes Wohnen 1/2	0,75 €
14.3	digitale Enddarmausräumung	6,41 €

LK: Leistung: Preis (*):
 1 Kleine Morgen-/ Abendtoilette (mit Hilfe beim Aufstehen) 11,07 €
 LK 1 - Kleine Morgen- / Abendtoilette mit Hilfe beim Aufstehen

- * Hilfe beim Aufstehen,
- * Kleine Wäsche, z. B. des Intimbereichs,
- * Mund-, Zahn- und Lippenpflege,
- * Rasieren,
- * Hautpflege,
- * Haarpflege,
- * Nagelpflege,
- * An- und Auskleiden inklusive An- und Ablegen von Körperersatzstücken,
- * Vorbereiten bzw. Aufräumen des Pflegebereiches.

2 Kleine Morgen-/ Abendtoilette (ohne Hilfe beim Aufstehen) 9,43 €
 3 Große Morgen-/Abendtoilette (mit Hilfe beim Aufstehen) 18,04 €
 4 Große Morgen-/Abend- toilette (ohne Hilfe beim Aufstehen) 15,58 €
 5 Lagern/Betten 4,51 €
 6 Hilfe bei der Nahrungsaufnahme 11,07 €
 6a Hilfe bei der Nahrungsaufnahme (Zwischenmahlzeit) 4,10 €
 7 Sondenkost bei impl. Magensonde (PEG) 8,20 €
 8 Darm- u. Blasenentleerung 4,92 €

LK 8 - Darm- und Blasenentleerung

- * Utensilien bereitstellen,
- * Anreichen,
- * zur Toilette führen,
- * Unterstützung und allgemeine Hilfestellung,
- * Überwachung der Ausscheidung, Entsorgen bzw. Reinigen des Gerätes oder Bettes,
- * Katheterpflege (insbesondere Wechseln von Urinbeuteln),
- * Stomaversorgung bei Anus praeter (Wechsel und Entleerung des Stomabeutels),
- * Empfehlungen zum Kontinenztraining,
- * Inkontinenzversorgung,
- * Nachbereiten (ggf. Intimpflege).

LK 8a - Darm- und Blasenentleerung

Wie oben, jedoch im Rahmen einer Körperpflege.

* Während der LK 8 nicht im Rahmen der LK 1 - 4 abgerechnet werden kann, ist dies beim LK 8a möglich.

8a Darm- u. Blasenentleerung (im Rahmen der LK 1-4) 2,46 €
 9 Hilfestellung beim Verlassen u. Wiederaufsuchen der Wohnung 4,92 €
 10 wie 9 als Begleit. bei notwendigen Anlässen (max.3x mtl.) 24,60 €
 11 nicht vergeben 3,28 €
 12 Reinigung der Wohnung (max 6x/Woche) 4,10 €
 13 Wechseln und Waschen der Wäsche und Kleidung (max. 6x/Woche) 2,05 €
 13a Wechseln der Bettwäsche 2,26 €
 14 Einkaufen (max. 6x/Woche) 2,46 €
 15 Zubereitung einer warmen Mahlzeit in der Häuslichkeit des Pflegebedürftigen 11,07 €
 16 Zubereitung einer sonstigen Mahlzeit in der Häuslichkeit des Pflegebedürftigen

(1. Einsatz, 2. Einsatz, bei Essen auf Rädern für 3. Einsatz)	1. Einsatz:	3,28 €
	2. Einsatz:	2,87 €
	3. Einsatz:	2,46 €
17	Pflegeeinsätze nach § 37 Abs. 3 SGB XI (Pflegestufe I+II)	16,00 €
17	Pflegeeinsätze nach § 37 Abs. 3 SGB XI (Pflegestufe III)	20,45 €
18	Erstbesuch	16,40 €
	Einsatzpauschale für An- und Abfahrt (1 x pro Tag)	3,23 € (**)

Az eredeti felvezető történet: (ápolási lista)

Május 23-án, pontosan a megbeszélte időpontban, 9 óra 30-kor megérkezett a "Pro Care" otthoni ápolást végző cég egyik megbízottja. Az öregember először nem értette a kaputelefonban szabatos angol kiejtéssel bement idegen nevet, és az az igazság, magáról a megbeszélte időpontról is megfeledezett, de amint a kapuban várakozó körülírta néhány szakszerű, de közérthető szóval a cég tevékenységét, menten eszébe jutott, és megnyomta a kaputelefon zárkioldó gombját. Az öregember és az öregasszony közösen fogadta a 35-40 év körüli nőt. Bevezették a szobába, pontosabban fogalmazva az öregember ment elől, utána a cégalkalmazott, mögöttük pedig az öregasszony totyogott. Leültek mind a hárman a fekete, körülbelül 120 centiméter átmérőjű kerekasztal köré, és reflexszerűen összemosolyogtak, csak az öregasszony kíváncsi arca maradt mozdulatlan. Az alkalmazott egy pillanatra nem tudta, hogy kihez intézze a szavait, az öregasszony mozdulatlan arcát azonban helyesen értelmezve kissé az öregember felé fordult, és kedvesen beszélni kezdett, miközben máris szakavatott mozdulatokkal előbb lerámolta, majd mindenféle broszúrákkal és papírlapokkal beborította az asztallapot. 9.55 percig szinte egyfolytában beszélt, kellemes lejtésű, világosan és pontosan artikulált mondatokkal, majd újra lepakolta az asztalt, és csak egy irattűzővel a bal alsó sarkán összekapcsolt, néhány oldalas, pusztán szöveges, táblázatszerűen megszerkesztett jegyzéket hagyott elő, és 10 órakor igen természetesnek ható, belülről sugárzó, meleg mosollyal elbúcsuzott. Az öregember aznap délelőtt többször is hosszan tanulmányozta a jegyzéket, többek között alábbi pontokat:

Este aztán félretette a jegyzéket, anélkül, hogy bármit is megjegyzett volna belőle. (Kétségtelenül egész passzusok értelmét nem fogta fel.) Ettől függetlenül úgy érezte, és érzéke a legcsekélyebb mértékben sem csalta meg, hogy alaposan és pontosan tájékozódott. A jegyzéket végül gondosan félbe hajtotta, és szórakozottan berakta a két ablak közötti alacsony komód fiókjába.

- hogyan működik a fájdalom és az erotika emlékezet nélkül (a test emlékezte)
- ha nincs emlékezet: használ múlt időt? És jövő időt? A jövőkép feltétele az emlékezet?

A módszerről

Hogyan mondjam el, hogy az öregember teát készített?

Úgy, hogy "az öregember teát készített".

Minden egyes pillanat egyazon pillanat különböző képekben történő megnyilvánulása.

Megírni az összes fél, másfél oldalas vázlatot, aztán „laboratórium“.

Az évszakok és a napszakok "keveredése".

Nem fogalmakban észlel, hanem képekben, mint az állat. Egy jelenet az állat szemszögéből.

Az öregember minden este bejárta ugyanazt az utat. (Monet/Dömsöd) Egyre többet lát. Ha az öregasszony nem tudott elaludni, vagy nagyon nyugtalan volt az álma, megkereste kezét a lepedő gyűrődéseiben, és magával vitte egy darabon.

A passzusok az öregember (narrátor) és az öregasszony nézőpontjából.

Az öregasszony azt mondta az öregembernek, hogy azért nem tud aludni, mert minden éjszaka jön egy fekete ember, és kiveszi a szemét.

ahogy a Márványszirteken várják a barbárokat.

Fölvezetés nélkül: kizárólag a lista.

Többször is megvizsgálta a fogalmakat és kifejezéseket, és bár nem mindegyik jelentését ismerte, mégis bizonyos volt benne, hogy egy általa jól ismert nyelven fogalmazták a mondatokat. Mégsem értette őket. Akárhányszor átolvasta, akkor sem értette őket. Aztán inkább már csak a szöveg formáját tanulmányozta, a számsorok, betűoszlopok közötti távolságokat, a szócsoportok elhelyezkedését a papírlapokon, és kétségtelenül felkeltette érdeklődését a szövegelrendezés esztétikája. Végül lerakta maga elé a bal felső sarkán összetűzött papírlapokat, két vagy három DIN A4-es oldal lehetett, és már csak egyszer vette kézbe őket, amikor más szórólappal, reklámújságokkal összefogva beledobta őket a nagyobb felületű papírhulladékok gyűjtésére használt kartondobozba. A legelső mondatok azonban tartósan megragadtak emlékezetében. Sorsát a szívünkön viseljük! Hogy Ön is elégedett legyen. Ezután következett a tételes felsorolás: SzT=Szolgáltatási tételek

A nap hermetikusan zárt rendszer. Az ÖE és az ÖA szemszégéből.

1. ébredés - ébredési folyamat
2. felkelés - az ágy elhagyása
3. részleges öltözés (zokni-jelenet)
4. reggeli vizezés/székelés
5. részleges mosdás, fogtisztítás
6. reggeli, a reggeli elkészítése, elfogyasztása
7. az öregasszony ébresztése, ébredése
8. az öregasszony elhagyja az ágyat
9. mosdatása, esetleg tisztába tétele, öltöztetése, etetése (reggeli)
10. a konyha rendbe tétele
11. beágyazás
12. az öregasszony elhelyezése, délelőtti szieszta
13. délelőtti levegőzés, "séta"
- főzés, mosás, bevásárlás
14. ebéd, mosogatás
15. ebédutáni alvás
16. papírmunka
17. "közös program" az öregasszonnyal: játék, felolvasás stb.
18. televízió
19. nagymosdatás, mosakodás, lefekvés
20. elalvás
21. éjszaka
22. hajnal

Félmondatok, szószerkezetek "visszamondása", ismétlése. Pl. Egy pillanatra G.-re gondolt, meg arra, amit a nő mondott. Nem kétséges, mindezt G. már képtelen lenne érzékelni. Teljesen képtelen. És ez akkor sem lenne másképpen, ha máshol, hasonló jellegű vagy egészen más dolgok érzékeléséről lenne szó. Azokat sem tudná érzékelni. Nem tudná érzékelni őket, mert halott. A

szavak, kifejezések, félmondatok szekvenciális ismétlése a passzusokon belül és az egész szövegen belül.

Az ÖA arra kérte az ÖE-t, hogy ültesse fel (dialógus-passzus), és húzza el a szemközti ablak elől a függönyt. Az ÖE még az ablaknál állt, amikor az ÖA azt kérdezte, tudja-e az ÖE, hogy miért fekete a nap. (leesik a hold)

Máskor meg azt mondta az ÖE-nek, hogy egy lyuk van a fejében, és azon keresztül szivárog kifelé.

Marionett-motívum. Előrenyújtja a kezét és mitha hüvelyk- és mutatóujja közé fogott, függőlegesen lelógó, vékony zsinorókat húzogatna apró, finom mozdulatokkal.

ujjaival bejárta, mintegy újra formázta arcot (a "nagy szobrász" halál)

Tekintete olyan volt, mint aki nagyon messziről érkezett, és csak pillanatokra marad

az öregember úgy gondolta, ameddig - ha csak pillanatokra is - meg tud állapodni a dolgoknál, nevén tudja nevezni őket, és a megnevezett, akár tárgy, személy vagy pusztán egy érzés, valamilyen módon válaszol a névre, addig megtarthatja.

az egymásra rétegződő pillanatok nem *tudnak* egymásról, de minden egyes pillanat hordja az előző súlyát, és a növekvő súly egyre erősebben összepréseli a pillanaton belüli közeget, végül mint a gyémánt, oly sűrű, és már semmi sem képes áthatolni rajta, maga a fájdalom sem, és akkor - eufória

Az ÖE jól elvolt a lakásban, és bár tudta, hamarosan el kell hagynia, ezt viszont nem bánta, hiszen minen házat elhagy az ember, amelyben egyszer lakott.

az állatok szerepe: kutya, rovar, madár szarvas (kutya - az ÖE holtteste; szarvas - az ÖA holtteste)

csomópontok: testi bomlás; szellemi bomlás; testi erotika; külső személy; idill; a hülye; a halott

Kimaradtak:

(33/utolsó)

Gyönyörű reggel és kellemes utazás a Fekete-Erdőn át. Tribergben rövid ideig állunk, aztán tovább Donaueschingenen keresztül. Radolfzellnél, az étkezőkocsiból pillantjuk meg először a tavat. Napsütésben foglaljuk el a szobánkat a Haus Edelweissben. Az erkélyről a tóra látni és a hegyekre. A négyes szobát kapjuk, pakolás, rövid szünyókálás. Aztán séta a wasserburgi kikötőhöz, este a Nonnenhornhoz.

Borús időben gyalog Lindauba, Schachenen keresztül. Ott, a kikötőben, rövid pihenő egy padon. Lindauban, az Arany Borjúbán, ebéd. Az evangélikus és a katolikus templom megtekintése. Városháza és szökőkutak.

16 óráig esik, így alvás. Sakkozás, olvasás, séta. A hegyek alig látszanak.

Köd. Dél előtt sakk, olvasás, írás. Délután Lindau, egy fűtcai kávéházban földi eper tejszínhabbal!

Borús időben Biberachba, vonattal. Indulás 7.22-kor. Érkezés 9-kor. Séta a Siglberghez. Szép kilátás, szilvماغköpő-verseny, ebédre nokedli. Gyalog Birkenbartba. 19.57-kor vissza Wasserburgba. Érkezés 10-kor.

Vasárnap. Kirándulás a kisvasúttal. Délután pihenés a kertben, nyugágyban.

Fürdés és napozás a wasserburgi strandon. Egész nap!

detto!

Lukulluszi délután a tavon, este tánc a Korona Hotelban, remek bor. A Pappel-Allee felfedezése!

Délelőtt megírjuk a képeslapokat, délután kávézás, napozás, séta.

Reggel kerti lustálkodás a nyugágyban és írás. Aztán napozás, csónakázás, este séta a Nonnenhornhoz.

Szombat. Indulás Oberstdorfba, Lindaun keresztül, 13.30-kor. Érkezés 17 órakor (vicinális!). 17.10-kor drótkötélpályán a Nebelhornra. Nagyszerű kilátás Oberstdorfra! Fent, menedékházban éjszakázunk. Nagy hó. A hegyek először kissé ködösek, aztán hirtelen kitisztul. Séta Zeiger és Gleitweg felé. Kilátás a Seealpseera és Höfatsra. Gyönyörű.

Kirándulás a Nebelhornra, napsütésben. A hegyek tiszták, az ég ragyogó kék. Remek látási viszonyok. Nagy hó, kissé csúszik. A hegycsúcson körülbelül egy órát gyönyörködünk a kilátásban. Aztán vissza a menedékházhoz. A völgyben 28 fok, gyalog a Freibergseeig. Rövid pihenő után tovább az Edmund-Probst úton Oberstdorf. Innét gyorsvonattal Lindauba, még éppen elérjük az utolsó gőzöst Wasserburgba. Csodálatos naplemente.

Kirándulás Konstanzba. Városháza, a Magas Ház, Münster, Sziget Hotel, Kurpark. Hőség. Áthajózunk Reichenau szigetére, rövid séta, aztán ebéd a kikötőben. Hűsölés az étterem kerthelyiségében, a gesztenyefák alatt. 16-kor vissza Konstanzba. Hangulatos utazás, a naplementét ábrázoló felvételek három különböző fázisban készültek!

Meersburg. Kobaltkék víz. Erős napsütés. A hegyeket valószínűtlenül tisztán lehet látni. Meersburgban meglátogatjuk a Medvekat, a Fürstenhäuselt és Annette sírját. A visszaúton különös, varázslatos hangulat árad a hegyek felől, mintha keleten nyugodna le a nap. Elképesztő, milyen gyorsan elszállt az idő. Szinte el sem hiszem, hogy holnap már csomagolhatunk és indulhatunk vissza.

(utazási napló (utolsó) // "mintha keleten nyugodna le a nap" (halál?) // Annette (von Droste-Hülshoff)

27. Itt vagy?

Igen, itt vagyok.

Félek.

Félsz?

Félek.

...

Roszzat álmodtam.

Előfordul.

Meghaltam.

Álmodban?

Gondolom.
És mit álmódtál?
Már nem emlékszem.

...
Jól fekszel?
Elvagyok.
Azt mondják, a tartás fontos.
A tartás?
Igen, a tartás.
Milyen tartásra gondolsz?
A testtartásra.
Lehetséges.
Te melyiket választanád?

...
Hallod?
Hallom.
Akkor miért nem válaszolsz?
Gondolkodom.
És?

...
A tibetiek az alvó oroszlán pózt javasolják.
Alvó oroszlán?
Így mondják.
És az milyen?
Az ember az oldalán fekszik, két térde felhúzva, az egyik keze az álla alatt, a másik karja kinyújtva, a csipőjén.
Honnan tudod ennyire pontosan?
Olvastam valahol.
És melyik oldaladra feküdjek?
A jobb oldaladra. És a jobb kezed mutatóujjával fogd be a jobb orrlikadat.
Fogjam be? Miért?
Nem tudom. Így mondják.
Nem megy.
Mi nem megy?
Nem tudom befogni.
Miért?
Mert bedugult.

...
Mit csináljak?
Talán fordulj a másik oldaladra.
Ha lehetséges, inkább ezen az oldalon maradnék. Gondolod, hogy orrbefogás nélkül is érvényes?
Nem tudom. Próbáld meg...
Innét a kertet is jobban látom.
A kertet?
Igen, a kertet.
És mit látsz a kertben?
H.-t.
Biztos vagy benne?
Teljesen.
És mit csinál?
Nevet.
Nevet?

Igen, nevet. Egy fa alatt áll és nevet.
Milyen fa?
Szilva.
És?
Valaki rázza a fát, potyognak a szilvák a fejére, ő meg kacag. Mint egy gyerek.
Szép kép.
Szép.
És még mit láatsz?
Fényt.
Fényt?
Igen, fényt.
Milyen fényt?
Nem látom pontosan, a kezem eltakarja.
...
Gondolod, kivehetem a kezem a fejem alól? Akkor jobban látnám.
Szerintem kiveheted.
...
Most jobban látod?
Jobban.
És?
Egészen könnyű fény. Éppen csak szitál a lombok közül.
Miféle lombok?
Gesztenye. Vadgesztenye.
Mint D.-n?
Mint D.-n. Ébredéskor. Minden reggel ugyanaz a fény.
Milyen színű?
Nincs színe.
Nincs színe?
Nincs. Csak tiszta fény. Valószínűtlenül világos és meleg. Érzed?
...
Fogd meg a kezem. Érzed milyen meleg?
Érzem.
Fel tudnál ültetni? Akkor valószínűleg még jobban látnám.
Teljesen?
Teljesen, ha nem esik nehezedre.
Így jó?
Igen, azt hiszem, így megfelelő lesz.

itt vagy?

(az alvó oroszlán póz, kert, szilvafa, H., D., fény, fel tudnál ültetni? // testtartás, kert, szilvafa, ébredés, fény // testtartás (oldalán fekszik), kert, H. szilvafa, D., fény, felültetés)

36 A lakásban bizonyos időközönként megjelenő, gyakran tisztázatlan célból ott tartózkodó látogatók úgy képzelték, az öregasszonynak megszűnt az élete, mert nem volt többé a számukra összefüggően elgondolható és elmondható története. Az egykor világosan besorolható és rendszerezhető szerepeket képviselő én egyszerűen széttöredezett, szétporladt, mint egy homokember. A homokszemcsék azonban befelé peregtek el, és akár a csillagpor, továbbra is őrizték a múlt nyomait, az emlékezés kétes apparátusa nélkül. Magukba szívták az öregasszony leélt életének nedveit, ahogy az olajos földre szórt, majd fölsepert homok szívja magába a zsiros anyagot. És ez az anyag továbbra is ott keringett szervezetében, kikenve a sejtek falát megannyi

ismeretlen, de nem idegen érzéssel. Az én és a történet fikciójának helyén a folyamatos történés áramlott, hol csendesen, szinte mozdulatlanul, máskor dúltan, ajzottan, vagy mélyen belesüllyedve a csüggettség iszapjába. Ha viszont újra epikussá vált, általában a legváratlanabb helyzetekben és pillanatokban, a környezetében tartózkodó idegenek egyszerűen csak hülyének tartották. Kétségtelen, hogy az öregembert is meglepte, amikor egy reggel, miközben éppen különböző zavaros adminisztrációs ügyeket bonyolított le a tisztázatlan körülmények között odarendelt ápoló személyzettel, megjelent az ajtóban az öregasszony, ki tudja honnan és hogyan előhalászott, rég nem hordott ruhadarabokban, és bejelentette, szolgálatba kell mennie. Tulajdonképpen semmi kivetnivaló nem volt az öltözetében, csak éppen már hosszú ideje képtelen volt egyedül öltözködni, ha meg valamilyen, még az öregember számára is kifürkészhetetlen okból rájött az öltözködhetnék, rendszerint teljesen értelmetlenül és rendeltetésüknek a legcsekélyebb mértékben sem megfelelően ráncigálta magára a ruhadarabokat. Most legfőljebb csak azt lehetett volna kifogásolni, hogy ruházata nem alkalomhoz illő. Egy pillanatra az öregember sem fogta föl az öregasszony kívánságát, így meg kellett ismételnie. Az öregember udvariasan elhárította a jelenlévők felkínált segítségét, és néhány meggyőzően hangzó szóval sikeresen eltávolította őket a lakásból. Az öregember megpróbálta óvatosan eltéríteni szándékától az öregasszonyt, de mivel az öregasszony szokatlan következetességgel megmakacsolta magát, azt javasolta neki, esetleg vegyen föl egy másik kabátot, mert ez a fazon nem áll jól neki. Ahol a rajta lévő ruhadarabokat találta, ott nyilván jobb szabású kabátokat is talál majd. Egyébként meg azonnal segít neki, menjen csak előre, csak előbb el akarja tenni a látogatók által asztalon hagyott iratokat. Az öregasszony szerencsére nem ellenkezett, de még mielőtt az öregember utánamehetett volna, máris újra ott állt előtte, az öregember legnagyobb meglepetésére valóban egy másik és jóval csinosabb kabátban. Az öregember elismerően elmosolyodott, és azt mondta, ez a kabát valóban összehasonlíthatatlanul jobban áll neki, közben azonban telefonáltak a vállalattól, hogy mégsem kell bemennie, mert otthoni, telefonos szolgálatra osztották be. Az öregasszony azonnal letelepedett a telefon mellé, és hamarosan mélyen elaludt. De nem sokáig, mert erősen megizzadt a nem szobahőmérsékletre illő öltözetben. Miután felébredt, engedelmesen tűrte, hogy az öregember átöltöztesse, és nyilván azt hitte, hogy a koraesti levegőzés ért véget, mert azonnal odatelepedett a konyhaasztalhoz, magához véve a vacsorakor használatos edényeit.

appendix:

ÖE = öregember; ÖA = öregasszony; én = "az én"

"cím"	motívum	kulcsszavak	utalás	nap/évszak
1. nyitás	közös reggeli; inkontinencia; szerelem	áradás-elárasztottság (szerelem: megáradt test)	üres szemekkel a távolba révedt (=> az ÖE szándékos bevezelése); ehhez képtelen volt hozzászokni (refrén)	reggel (közös reggeli)
2. echolot	az ÖA-nak <i>elmaradt</i> az emlékezete; színházi kelléktár; echolot-kommunikáció az öregasszonnyal; micsoda szerencsés átkelés	emlékezet, színházi kelléktár, érintés, bőr, echolot, átkelés	echolot-emlékezet, "elvégre is hülyék vagyunk"	.
3. az ÖA mosdatása	inkontinencia; az ÖA mosdatása (tenyér); testi erotika; a vizes tenyér nyalása (gyerekkor)	.	vörösesbarna foltok, szemölcsök a háton (=> csillagképek; magvak)	este (lefekvés előtt)
4. meghalt G.	újra megjelent a nő; az ÖE helyén ül (az ÖE később az ÖA helyén reggelizik); meleg víz; minden a keze	.	barnás árnyalatú szemcsék (szemölcsök)	reggel az ÖA ébredése előtt, reggeli készítés

	ügyében van; reggeli készítés, magvak; meghalt G.			közben
5. tárgyak	minél kevesebbet észlel, annál közelebb a léthez (az energiák visszavétele); hasznos segédeszközök (tárgyak) - minden kéznél van; terápiák; melyik oldalra tette le az ernyőt (101 zen történet - nr. 35); szemölcsök az öregasszony hátán (tenyér - csillagképek); "egy"		minél kevesebbet észlel, annál közelebb a léthez (az energiák visszavétele); szemölcsök/barna foltok; minden kéznél van	
6. nem tud beszélni; a szoba átrendezése	egész délelőtt ott volt az a nő; fejük fölött beszélgettek; az ÖA nem tud beszélni; az ő grammatikájuk; név és azonosság; miért kellene úgy beszélniük, mintha a kandalló előtt ülnének, mintha a Nagy Elbeszélés részei (részesei) lennének; a szoba átrendezése; mintha tárgyakat borogatnának ; átkelés a szobán (tárgyak a takaró uszályán); a test fogyása			délelőtt (reggeli után)
7. kutya	félbena kutya; átkelés a túloldalra; tápláló üreg, előtüremkedő, édes hús (az ÖA - romok alatti - testéből táplálkozik; szoptatás // a ffi és nő: férj-feleség, fiú-anya, apalánya); a kutya az ÖE holtteste (a szarvas az ÖA holtteste)		átkelés az úton (átkelés a szobán)	álom
8. szándékos bevizelés	szándékos bevizelés [(az inkontinencia ellentéte) <= gyermekkor, magzatvíz, áradás, melegség; erotika]; melegség (beborító, elárasztó) - a napsugár vöröses fénye a szemhéj belső falán; együtt nevetnek	áradás, melegség		
9. papírügyek az ÖA háromszori felkínálkozása	papírügyek, ceruza/grafit, íráskép - az írás lenyomata a papír hátlapján, "a grafitra nem volt szüksége" (csak a gesztus), az öregasszony fekinálkozása (erotika - szexualitás), a teljesen lerámolt asztal	papírügy, asztallap, írószerszámok, ceruza, lenyomat		délelőtt
10. meghalás-gyakorlat	gyakorlat (ellentétes irányú) - az energiák elengedése; a föld	föld, víz, tűz, levegő, álom (élet)	zokni, zen történetek	délután (ebéd után)

	feloldódása a vízben, a víz feloldódása a tűzben (füst); a tűz feloldódása a levegőben, végül a levegő elfogyása			
11. levegőzés, cukorsüveg	a test beburkolása [állati szőrzet, napfény, magzatvíz (vizelet)], levegőzés a platánok magasságában, soha nem ér talajt (földet) a talpuk	levegőzés, beburkolás, melegség (levegő, folyadék), zokni, föld, hó	zokni	délután (vacsora előtt)
12. az ÖA vándorlása; koffer; megjött a frígyes; póstzer; bundában hordszéken	vándorlás, pakolás (fiókhuzogatás), bőrönd, fényképek, ha sötétségbe lép megtorpan, frígyes (frígy), póstzer, a bundás öregasszony a hordszéken	érintkezés, vándorlás, pakolás, fiók - fiókhuzogatás, bőrönd	.	.
13. nem tudott olvasni	nem tud olvasni; a betűk, mint roppant rovargyűjtemény ("ki akarná a feltűzött példányokon tanulmányozni a rovarok életét"); ajkával letapogatja az ÖE arcát; a zöld írisz	olvasás, olvasási képtelenség, bénulás, rovargyűjtemény (rovar), a zöld írisz	rovar(gyűjtemény)	.
14. az ÖE reggeli mosdása	Az ÖE reggeli mosdása, rossz víz, porzó bőr (fogyatkozó testfelület), véres víz, megváltozott testszag / az öregség szaga)	porzó bőr (a teljes felületén fogyatkozó test), véres víz, (megváltozott) testszag (az öregség szaga)	porzó bőr, véres víz, renyhülő hús, (megváltozott) testszag	kora reggel (az ÖE reggelije előtt)
15. a fehér látás	fehér látás, fehér szárnycsapások (a pillanat), fehér érzés, fehér csend, hangya (rovar), hangya-köd, felszívódás a fehérségbe [a (felhúzódó) halál, mint a "Wolke" (köd), színtelen, szagtalan] // belemasíroznak a felhő árnyékába, belevesznek a fehér homályba, összeolvadnak, beleszövődnek; az élet magamintás szöttes, a mintázat azonban a halál	fehér látás, fehér szárnycsapások (a pillanat, Pound), fehér érzés, fehér csend, hangya (rovar), hangya-köd, felszívódás a fehérségbe, ciripelés, hóésés	ciripelés, hóésés, hangya (rovar)	közvetlenül az ÖA elszállítása utáni időszak (délelőtt/dél) / a nap- és évszakok egymásba fordulása (éjszaka, tél)
16. suhanó árnyék az asztallapon	én, idő, emlékezet; konyhaasztal, suhanó árnyék, kitért szárnyakkal	én, idő, emlékezet, árnyék,	kitárt szárnyakkal vitorlázó madár árnyéka, árnyék	.

	vitorlázó madár árnyéka; az én, mint a pezsgótabletta buborékjai; az én a buborékok belső falára vetülő képek tükröződései; az időt csak az öregember mérte			
17. a jegyzéket az asztalra tettem	figyelme lecsúszott a hangzó szavakról; beszédzörej, a nyelv = szimbólum(halmozás)	beszéd, szimbólum	a jegyzék	.
18. a jegyzék	.	.	jegyzék	.
19. levél	levél, kudarc, növénygyűjtés, archívum, az ÖA porladása, levélgyűjtemény	levél; előérzet és bizonyosság; kudarc (scheitern), könyörtelenség, a nyelv mint kifejezésre (elgondolásra) alkalmatlan médium, formaérzék, arányérzék, redundancia, megnevezhetőség, meghatározhatóság, fóliánsok (egy tucat), angyalszirt (márványszirt - barbárokra várva), növénygyűjtés, írófüzet, írásjelek, "ön mit gyűjt", jelzőcédula (névcédula), kannibalizmus (önkannibalizmus), nekrofflia, homokember	levél, kudarc, gyűjtés, archívum, az ÖA porladása, homokember, angyalszirt, fóliánsok	.
20. köztes tér	köztes tér, az ébredés legelső szakasza (a test "megébredése"), köztes tér (nincs emlékezet), ágazatok (alapszituáció: márványszirteken, a "kolerára" várva)	köztes tér, emlékezet, ágak	.	az ébredés és a reggeli közötti köztes idő
21. "homokember" a konyhában	alváspozitúrák, a hold fénye (mintha mész világítana), a meztelen öregasszony a konyhában; a fekete ember (kiveszi a szemét)	ciripelés, fekete ember, légzés	ültessék fel, a fénnel szemben, zörgés a torokban, ciripelés; letolta magát láb felé az ágyról; minden szilárd anyagot kiszűrtek volna a testből; átveszi a test melegét, a légzés ritmusát; fekete ember	éjszaka
22. az ÖE olvas; éneklés	felolvasás (ugyanaz a szöveg); hang, rezgés, tremor; tenyérből olvasás;	felolvasás (ugyanaz a szöveg); tremor; áramlás	felolvasás (ugyanaz a szöveg); tremor; tenyérből olvasás	napközben

	közös ének; "Madame, ich liebe Sie" (Heine/ Buch der Lieder/ Heimkehr/ XXV)			
23. egymásba simuló altetek	melegség	melegség, a takaró domborulata	késő éjjel	.
24. a szar által kinyomott spermacsepp	szar által kinyomott spermacsepp	telítettség	telítettég (belek)	közvetlenül ébredés után, a fürdőszobában
25. minden létezőn meghatódott	minden létezőn meghatódott; az ablaküvegen mászó, fekete bogár; azonosulás az állati léttel	bogár, telítettség (hogyminden benne marad, nem tud elengedni), melegség	fekete bogár, telítettség, melegség, azonosulás az állati léttel (kutya)	.
26. egy másik ÖE fekszik mellette	egy másik ÖE fekszik mellette, szólomat, bökdösés (üti); a környezet egyöntetűsége; lelöki az ÖA-t az ágyról (maga mellől)	.	homogén fény (egyöntetűség); a takaró domborulata (felpúposodás)	kora reggel, ébredés előtt
27. A. már nem lakik itt	nem nyit ajtót; levélkézbesítés; "A. már nem lakik itt."; a levelek visszaadása	levél	levél; "A. már nem lakik itt." ("Albertus ist nicht mehr da")	reggel, kora délelőtt
28. lekvárfőzés	idő; lekvárfőzés; darázs; ostyabőr; gyöngysor; volt még valami, amihez képtelen volt hozzászokni	idő, időérzék-ízek, szilva(lekvár), nyárikonyha, darázs, gyöngysor	idő, szilva, nyárikonyha, darázs, gyöngysor, "volt még valami, amihez képtelen volt hozzászokni", falánkság	éjszaka, reggel (reggeli)
29. TV	TV, állatfilmek, tovább kapcsolás, az állatok imitálása, milyen állat akar lenni	.	Mr. Chance, Maraoka (indián) története	.
30. fájdalom	rosszullét (baleset), ájulás, szólomat (néven nevezés), legelőször a név bomlik el	fájdalom, idő, rezgés (tremor, membrán), megszólítás (szólomat) - megnevezés, néven nevezés	szólítás, megnevezés, hang (hang = nem halott)	.
31. madár a fürdőszobában	az ÖA-nak megszűnt az élete, mert nem volt elmondható története; homokember-én; nem volt hajlandó belépni a fürdőszobába, madár a falon, az ÖE sohasem zárta be a WC-ajtót, szólomat, a hang bizonyossága	én, homokember, történet, epika, madár (tükör, halál), megszólítás, megnevezés, néven nevezés	homokember, szétpergő homok, madár, szólomat, a hang (= nem halál) bizonyossága	.
32. szarvas	idill, TV, állatfilm, az elejtett, még élő szarvas belsősegeinek felzabálása, "a mesélő folytatta tovább jelentéktelen történetét" (az ÖE pedig a délutáni szieszáját)	tücsköt-bogarat összehordott, fény, TV, állatfilmek, szarvas, üres szem	tücsköt-bogarat összehordott, fény, TV, állatfilmek, szarvas, üres szem (üresség), történet (jelentéktelen)	kora délután
33. zokni	a zokni felvétele,	fájdalom, függöny	fájdalom, (sötétítő)	reggel

performance	mitológiai reggel		függöny, "rózsujjú hajnal" (Homérosz), mitológiai reggel	(ébredés)
34. az ÖA ébresztése	celofánarc, gyöngysor, holttest ÖA, ébresztés: szólítás, hívás, megnevezés	celofánarc, elszivárog, bolyongás, gyöngysor, holttest, hívás, szólítás, megnevezés, félbemaradt ébredés (félbemaradt halál)	elszivárgó arc, bolyongás, háttal, szemben az ablakkal, gyöngysor, holttest öregasszony, hívás, szólítás	reggel (ébredés-ébresztés)
35. kert	a kertben; belépés a házba	folyó, út, kert, ház	folyó, kert, gesztenyefa, ház	.